

روز زن در کاراکاس

منبع: <http://www.marxist.com/> - ترجمه: نیما چراغی

مراسم روز جهانی زن به مبارزه زنان کارگر کارخانه های بافندگی در 8 مارس 1847 در صنایع بافندگی نیو یورک بر می گردد که زنان به اعتصابی علیه دستمزد کم ، ساعات زیاد کاری و شرایط غیر انسانی کار دست زدند و پلیس روی زنان اعتصاب کننده آتش گشودند. در 8 مارس 1908 در پاسخ به دعوت جامعه زنان سوسیال دموکرات بیش از 15 هزار کارگر بافنده برای ساعات کاری کمتر در هفته و حقوق سیاسی خود دست به تظاهرات زدند . در سال 1909 کارگران بافنده دست به اعتصاب بزرگ 14 هفته در زمستانی سرد زدند و در سال 1911 آتش در کارخانه ای در نیو یورک به مرگ بیش از 100 زن کارگر منجر شد که مستقیماً توسط شعله های آتش یا بر اثر پریدن از طبقه هشتم به دلیل قفل بودن در ها برای جلوگیری از مرخصی رفتن کارگران ، جان دادند. تمام این وقایع در روز جهانی زن که کلارا زتکلین در جلسه بین المللی زنان سوسیالیست به پیشنهاد سوسیالیست های انقلابی آلمان تاسیس کرد یاد آوری می شود.

12 دسامبر صاحبان گروه "لونی" (که "سل فکس" جزئی از آن است) تصمیم به بستن کارخانه و رها کردن بدهی های کلان به کارگران ، دولت و بانکها کردند . کارگران سازماندهی شده در اتحادیه های کارگری از بیم آنکه کارفرمایان تولیدات و ماشین آلات را به فروش برسانند با **غصب** کنند اقدام به اشغال کارخانه و کنترل آن تحت نظارت خود کارگران کردند . آنها کارخانه را نزدیک به سه ماه حفظ کردند و حتی در تعطیلات کریسمس و سال نو هم به تولید ادامه دادند .

" سل فک" برای بیش از 60 سال یکی از تولید کنندگان لباس شنا و لباس زیر بوده ، بیشتر این زنان 15 ، 30 یا حتی چهل سال است که در این کارخانه کار می کردند ، یک گروه چهل نفره زنان گرچه به سن بازنشستگی رسیده بودند اما بری امرار معاش خانواد هایشان هنوز در کارخانه کار می کردند ، به گفته یکی از کارگران حقوق آنها تنها صد هزار بولیوارز معادل سی یورو در هفته بوده در حالی که بعضی از تولیدات این کارخانه به همان قیمت صد هزار بولیوار به فروش می رسیده است.

شرایط کاری در سل فکس و کارخانه های وابسته وحشتناک بوده . مانند کارگران کارخانه های بافندگی که تنها 30 دقیقه وقت ناهار داشتند، ظروف غذا در طبقه بالا کنار دستگاه های مولد برق بوده و کارگران غذا را روی همان صندلهایی که کار می کنند می خوردند اکثر کارگران پس از مدتی با درد کمر رو به رو می شدند و بعضی کارگران برای کاهش درد 8 ساعت روی صندلی نشستن از بالش های ساده ای که خود درست کرده استفاده می کردند. وضع غذای کارخانه هم اصلا نامناسب و معمولا تاریخ انقضا آن گذشته بود.

شرایط کار خسته کننده و ناظران کارخانه با ساعت کارگران را کنترل می کردند تا میزان محصول تولید شده در یک ساعت توسط هر کارگر را اندازه گیری کنند ، کارگران موظف بودند در یک ساعت 70 تکه لباس زیرآماده تولید کنند.

در ادامه سیاست های جنبش کارگری ونزوئلا که کارخانه های ونپال و سی ان وی را در سال 2005 به تملک در آورد و کنترل آنها را به کارگران سپرده است ؛ سال گذشته کارگران "سل فکس" با کارفرمایان برای برقراری کنترل کارگری بر کارخانه مذاکره کردند ، کارفرمایان تا زمانی که فکر می کردند با این کار وام های کم بهره به آنها تعلق خواهد گرفت با مذاکرات موافق بودند ، اما وقتی کارگران پنجاه درصد سهام کارخانه را خواستار شدند کارفرمایان مذاکرات نا تمام گذاشته و کارخانه را ورشکسته اعلام کردند.

12دسامبر کارگران تصمیم به کسب خواسته ها ، اشغال و استملاک کارخانه تحت مدیریت کارگران گرفتند . کارخانه دارای 600 ماشین تولیدی که در محیطی 2000 متر مربعی و هزاران میلیون بولیوار بدهی به دولت و کارگران است که کار استملاک راطبق خواست کارگران راحت و واضح می کند. هیئت نمایندگانی از کارگران "سل فکس" در جلسه پایه گذاری جبهه کارگران انقلابی در کارخانه های اشغال شده یا تحت کنترل کارگری شرکت کردند .یکی از کارگران دلیل مبارزه در راه استملاک کارخانه ها تحت کنترل کارگری را اینطور بیان می کند : من می خواهم به کار ادامه بدهم کارخانه دیگر به کارفرمایان تعلق ندارد بلکه تحت کنترل ما کارگران است ، ما خود می توانیم کارخانه را در جهت منافع انقلاب و اقتصاد کل جامعه به پیش ببریم.

این مبارزه برای کارگران دیگر مبارزه با کارفرمایان برای خواسته های ابتدایی نیست، بلکه به مبارزه ای برای دفاع از انقلاب بولیوار و ساخت آینده ای بهتر برای زنان کارگر و در کل تمام کارگران است.

کارگران "سل فکس" امسال در کاراکاس در مراسم هشتم مارس روز جهانی زن شرکت خواهند کرد سهشنبه آینده هم با جبهه انقلابی تظاهراتی بر پا خواهند کرد. دیروز هوگو چاوز در جلسه ای زنان را به مبارزه برای ونزوئلا ی سوسیالیست دعوت کرد زیرا سرمایه داری در پایان دادن به تبعیض علیه زنان ناتوان است.

کارگران "سل فکس" کاملاً آگاهند که سوسیالیستی که در راهش مبارزه می کنند بر پایه ی کنترل کارگران بر اقتصاد استوار است و این چیز است که آنان از تجربیات چند ماه اخیر آموختند.

۱۳۸۵ بهمن